

Közgazdász

TANULNI! TANULNI! TANULNI!

A MARX KÁROLY KÖZGAZDASÁG TUDOMÁNYIEGYETEM PÁRT. ÉS DISZ-BIZOTTSÁGÁNAK LAPJA

EHETI SZÁMUNKBÓL:

Szervezzük meg a folyamatos tanulást egyetemünkön (2. old.) — Aranytartalék (2. old.) — A kézszerítések egy életre szóló (3. old.) — Az esti évfolyam (3. old.) — Szállj magasra gépmadár (4. old.) — Diáksors Adenauer országában (4. old.)

Hogyan jutott el a pártválasztmány határozata a III-as alapszerv tagságához?

Egyetemünk kibővített pártválasztmánya a 10 napja tartotta meg ülését. Az alapszervek tagjai, s a pártönkívűl hallgatók nagy várakozással tekintettek a választmányi ülés elé.

Miért vártak sokat az egyetem hallgatói, párttagjai a választmányi üléstől?

Azért, mert itt nálunk az egyetemen — ugyanúgy, mint szerte az országban — az állami és pártvezetésben hibák, hiányosságok mutatkoztak az elmúlt időben. Ezeknek a hibáknak a feltárása és kijavítása most kezdődött el pártunk és kormányunk legutóbbi ezzel kapcsolatos határozata alapján.

A pártválasztmányi ülése előtt egy-két nappal több szemlérium csoportban beszélgettek az elvtársak a meglévő hibákról, hiányosságokról. Sorolták a főbb pontokat, hogy az ügy, ahogy ők őszintén elmondták — az ott jelenlévő választmányi tag tolmácsolja majd a pártválasztmány felé.

Hogyan jutott el a pártválasztmány határozata a III-as alapszerv tagjaihoz?

Először is pártvezetőségi üléseken beszélték meg az elvtársak, hogyan is folytassák ezeket a munkájukat. Az bizonyos, hogy a régi módon tovább dolgozni nem lehet. Beszületesen feltárták saját hibáikat, belátták, hogy a kollektív vezetőknek itt is helyük van.

A munkák „fontosabbját” főképpen Onódi elvtárs, az alapszerv titkára; Skrabák és Kubik elvtársak intézték és ezekről sokszor a vezetőség többi tagjai, akik „a kevésbé fontos” munkát végezték, csak utólag értesültek. Kaderügyekben és több más fontos kérdésben a titkár elvtárs szava volt a döntő és a vezetőség tagjai, ha érezték is ennek helytelenségét, nem szólal ellene semmit.

Nem kritizálták egymás munkáját, bírált. Világos, ez így nem volt helyes. Most már változtatnak rajta, úgy, hogy ezután minden kérdésben a vezetőség ültés döntése alapján végzik munkájukat.

Megvitatták a határozatot a pártcsoportok is. Ezekben a megbeszéléseken helyes kritikát szeltem alakult ki. Elmondták véleményüket a hallgatók az áltáljuk tapasztalt hibákról. Bírálták a pártbizottság, a párt-szervezet és az egyetem vezetősége által elkövetett hibákat. Elmondták többen, tudják, van egy pártbizottság, de hogy kik a tagjai, hogyan folyik ott a munka, azt nem ismerik; mert még nem találkoztak a pártbizottsággal, mint „olyanna!” — kivétel néhány elvtárs, akit valamért hívtak a pártbizottságra és ott találkoztak a pártbizottság tagjaival.

Ez bizony azt jelentette, hogy a pártbizottság nem élt a hallgatók között, s így még az aktívokon keresztül sem ismerhette meg igazán az ott felmerült problémákat és nem is tudta azokat orvosolni.

A pártválasztmány határozata tehát eljutott az egyetem hallgatóhoz, s nyomában széles területen indult meg a hallgatók részéről a felelős szervek felé a bírálat. A III-as pártalapszerv szerdán megtartott taggyűlése is ebben a harcban, kritikái szellemében járult hozzá egy egész sor hiba feltárásához, amely mind kijavításra vár.

A pártvezetőség beszámolójához igen sokan hozzászóltak. Dobondi elvtárs például elmondta, hogy véleménye szerint az alapszervi vezetőség tagjai keveset járnak a hallgatók között, szinte félnek az em-

berek közé menni, mert mindenfelől sok a panasza. Lehet, hogy Petőfi nem tévedett, amikor a panaszsal kapcsolatban egyik versében azt írta, hogy a panasz elől még az isten is elbújna ha lehetne, mert özőnével zudul felé, s aludni sem hagyja a sok jaj-baj! — Ezek szerint úgy látszik, hogy a közgazdasági egyetem hallgatói is sok panasszal állnak a vezetőség elé, s ezért sok esetben csak meglekésen lettek meghallgatva? Pedig bizonyára igen-igen sok ilyen emelkedőt egyéni probléma, panasz van, még ma is, ami

baráti, elvtársi segítségre, tanácsra, megoldásra vár. A jövőben ilyen nem fordulhat elő, mert a pártválasztmány határozata is kimondja, hogy:

„A pártbizottság és az alapszervek minden felmerülő problémát, panaszt a lehető leggyorsabban tisztázzanak és ennek megoldásáról a taggyűlésen számoljanak be, hogy ezzel is biztosítsák a párttagok aktív bírálatát.”

Igen sokan bírálták a tanszék munkáját. Talán Radnóti elvtársno fejezte ki ezt a legta-

lálóbban, amikor az „új oktatási rendszer elnyerőiről” elmondta, hogy „új és még magasabb fokra emelték a szervezetaltséget” — pl. IV. évfolyamnak az Ár és önköltség tervezése c. tantárgy év elején tanterembe volt iktatva. Közben módosult — elmarad — mondták és év kezdés után 3 héttel kiderült, hogy mégis megkezdődik az előadás.

Az új oktatási módszerrel

Az új oktatási rendszer bevezetését minden hallgató örömmel fogadta. Beszélnek is sokan ennek elnyerőiről, hogy az milyen

jó. Kiderült azonban a taggyűlésen, hogy bizony azt a „jól” senki sem tudja megmagyarázni, hogy mi is az — vagyis, nem ismeri senki, mert ezt a különbséget a múltévvel szemben ezidáig nemigen lehet tapasztalni.

Elmondták az elvtársak, hogy az egyetem vezetősége az új oktatási rendszerben lecsökkent a szemináriumok számát, hogy több idő legyen az alapos, elmélyült tanulásra. S mi a gyakorlat? — helyette egy héten két, sőt három konferencia is előfordult. A jegyzetelni való kötelező irodalom enyhén szólva

igen sok, ahogy Gritz elvtárs mondta — 3 úgy van vele, mint első éves korában, hogy nekiáll, kijegette, lekórmölli, hogy meglegyen, de a minőségi elmélyült tanulásra így idő nem jut elegendő. Szerinte nem jól értelmezték Fogarasi elvtárs beszédét, mert a tanszéknek nem mélységben, hanem szélességben „mélyítik” az anyagot. A pártbizottságot kéri, nézze meg ezt a problémát. S ilyen irányban még jó páran mondtak bírálatot.

Egyetemünk könyvtárával kapcsolatban Spacsek elvtárs panasolta, hogy nem lehet első felévi elméletörténeti jegyzetet találni, mert azt a könyvtár vezetősége kivonta a közhasználatból (elszűnyesztette a pincébe) azzal, hogy az új oktatási rendszer következtében az nem használható, pedig mint, ahogy Spacsek elvtárs helyesen mondta, „nem hiszi, hogy Aristotelész tétélei tavaly óta megváltoztak volna”. Az ilyen dolog nem elősegíti, hanem akadályozza a hallgatók tanulását.

Elvtársi magatartás és a bírálat

A taggyűlés bírálatot mondott arról is, hogy az elvtársak, amikor bemennek a pártalapszervezetbe DISZ, vagy más ügyben, szinte kint hagyják a saját „én”-jüket. Orbán Magda elvtársno elmondta, bent csak azt érzi, hogy ő egy DISZ-tag és csak ilyen dolgokról folyik a szó. De hogy egyszer is elbeszélgetne vele a vezetőség bármelyik tagja, hogy Te Orbán Magda, hát hogy — ilyen mincsen. És ez hiányzik: a közvetlen, meleg, baráti hang, a problémák iránti érdeklődés. Hasonló ehhez a „hivataltos” népszerű munka is, amikor a csoport népművelője odamegy egy-egy elvtársához és „tájékoztattja” a nemzetközi helyzetéről, vagy érdekfűdik társa „véleménye” felől, amire meg is kapja a „hivataltos” választ. Az ilyen népművelő munka édeskeveset ér.

— ilyen mincsen. És ez hiányzik: a közvetlen, meleg, baráti hang, a problémák iránti érdeklődés. Hasonló ehhez a „hivataltos” népművelő munka is, amikor a csoport népművelője odamegy egy-egy elvtársához és „tájékoztattja” a nemzetközi helyzetéről, vagy érdekfűdik társa „véleménye” felől, amire meg is kapja a „hivataltos” választ. Az ilyen népművelő munka édeskeveset ér.

Minden ember úgy van, hogy jölesik neki, ha barátságosan közelednek hozzá, segítőkészségével megkínálják. Még hibáink feltárását is sokkal jobb szíjjel fogadja, ha a bírálatban elvtársi segítséget kap annak kijavítására. A pártszervezet, a népművelők ilyen módszerrel segítsenek a tanulási eredményességének fokozásában és így érjük el, hogy párttagok és pártönkívűltek sokkal jobban mint eddig, közel érezzék magukhoz a pártszervezetet, bizalommal forduljanak hozzá és őszintén feltárják az általuk látott hiányosságokat vagy saját problémáikat. Abban a szellemben végezzék felvilágosító munkájukat, mint ahogy ezt a pártválasztmány határozata megjelöli.

„Az alapszervezeti vezetőségek építsék ki aktiválózatukat, úgy, hogy azok bizottságok a széles párttagság véleményéhez, melyen keresztül eredményesebben lehet mozgósítani a párttagokat a saját véleményüket is tükröző határozatok végrehajtására.”

Lejuttat-e a pártválasztmány határozatának nemcsak a szövege, de a szelleme is az alapszervek kommunisztáihoz, a pártönkívűl hallgatókhoz?

Ugy gondoljuk, hogy az a sok-sok felvetett probléma, melyet a szemináriumok, pártcsoportok és különösen a taggyűlés résztvevői elmondtak, önmagáért beszél. Kifejezi, hogy a hallgatók bíznak a pártban és elvtársi bírálaton keresztül segítenek a pártbizottságnak és minden elvtársnak az elkövetett hibák, hiányosságok megszüntetésében. Erdélyi Zoltán

Jelentkezz az egyetem tudományos diákköreiben!

Népgazdaságunk szocialista fejlődése megkívánja, hogy egyre több szakképzett közgazdász kerüljön ki egyetemünkől a gazdasági életbe. A tanulni vágyó fiatalok egyetemünkön egyre mélyebben hatolnak a tudomány várába. Egyre többen mélyednek el az élet állta felvetett problémákba. Ezt a célt szolgálják a tanszékek mellett szervezett TDK-körök is. A TDK feladata, hogy a hallgatókkal megismertesse a tudományos kutatás munka módszereit. Önálló munkára, kutatásra nevelje a hallgatókat. A TDK tagjai önálló munkát kapnak, amit a tanszékek segítségével és ellenőrzése alatt dolgoznak fel. Megtanulják összekötni az elmélettel a gyakorlatot, kimennek üzemekbe és az ott felvetett problémákat próbálják megoldani. A tavalyi diákkörök legfőbbje igen jó munkát végzett. Az általuk kidolgozott javaslatokat több vállalatonál bevezették és ezek váltak.

Az idén több diákkört szervezünk. A II. évfolyamon beindítjuk a gazdaságtörténelem diákkört. A meglévő diákkörök felöltjük, részben a II. évről, részben a III. évről. A diákkörökbe a jelentkezés a tanszékek történi, egyéniel kell jelentkezni.

Minden évfolyamon a DISZ TDK felelősei megmondják, hogy milyen diákkörre lehet jelentkezni.

Szovjet tudósok látogatása egyetemünkön

Szept. 18-án meglátogatta egyetemünket I. N. Lebegyev, a szovjet kulturális dolgozók szakszervezet központi bizottságának elnöke, és L. I. Kuharenko, a közgazdaságtudományok doktora, a keleti egyetem professzora.

Kuharenko elvtársno előadást tartott „A szocializmusból a kommunizmusba” címmel.

Az egyetem megjelent tanárai és hallgatói lelkesen fogadták a szovjet vendégeket és hosszú tapsal köszönték meg a kiváló előadást.

Emlékeim a bukaresti VIT-ről

Nehéz dolog röviden beszámolni a bukaresti élményekről, hiszen olyan zsúfolt volt az a két hét, hogy egy életre szóló emléket hagyott maga után. Meprobólok néhány epizódot kiragadni úgy, hogy visszaidézzen a VIT levegőjét, szellemét.

Odautazásunk szinte diadalmenet volt Románián keresztül. Minden városban zenekarral, zászlókkal fogadtak, kultúrműsort adtak addig a néhány percre is, amíg állt a vonat. Amikor pedig kiértünk az állomásközpontok, a hegyek fogadtak ugyanilyen szívvel. Amíg csodáltuk a Déli Kárpátok szépségeit, szemünkbe ötlött a zöld dombok oldalán lévő fehér felírás:

Pace si prietenie.

A tolmácsok, akik már a határánál is megkezdik a munkát, békét és barátságot. Addig próbáljuk meg, míg sikerült megtalálni és nagyon boldogok voltunk, amikor román elvtársak „béke és barátság” üdvözlésére mi is bemutatathattuk új tudományunkat: pace si prietenie!

Bukaresti ünnepi díszben várt bennünket. Nagy öröm volt megtalálni a sokszáz zászló közt a magyart. A világ minden népének szeretete mellett, hazánk iránti szeretet is itt mélyült el bennünk.

Egy alkalommal a Sztálin-parkba sétáltunk. Odarohant hozzánk két svéd fiatal. Karonfogtak, lefényképeztek bennünket és kezzel-lábbal magyarázták, hogy nálunk is voltak a bukaresti VIT-en. Együkük elő-

adta összes magyar tudományát: Bezerédi-utca (biztosan ott laktak) és Palatinus-strand. Most már nem csodálkozom ezen, hiszen az én román tudásem sem több. Legnagyobb élményt mégis a koreai fogadás jelentett. A Koreai Néphadsereg Művészegyüttesének néhány tagját láttuk vendégül. Aznap értésültünk arról, hogy a magyar kormány segítségére siet anyagiakban a hős koreai népek. Amikor Dénes elvtárs azt elmondta, egymás nyakába borultunk és bizony a szemünk is könnyes lett. Néhány művészünk másort adott. Amikor Szarvas Janina befejezte tancát, egy koreai kislány felszaladt a színpadra és mellére tűzte Kim Ir Szen elvtársat ábrázoló jelvényt. Felejtelen délutáni jölkötünk együtt! Megtanítottak el, a dalokkeni oltira lepro-

Részvettünk Libanon, Mexiko, Brazília küldötteinek népi műsorain, a csehek, lengyelek és románok nemzeti műsorán. Szurkoltunk a magyar labdarúgócsapatnak a bajnokság döntőjén — és nem hiába.

Meglátogattuk a bukaresti Rákosi Mátyás Múzeumát és átdatuk nekik a budapesti Gheorghiu-Dej Hajógyár ajándékát, egy hajó modelljét. Végtelenkedtünk a jesteri szépségű Snagoff-tó vizén és végig neveltük a karnevál színes, zajos felejthetetlen ünnepét. Közben minden alkalmat megragadtunk a külföldi fiatalokkal való beszélgetésre és most bármelyik országról esik is szó, mindegyik közvetlenül érint, hiszen testvéreink, barátaink, személyes ismerőseink vannak mindenfelé.

SZIKSZAYNÉ, SZÜCS IRMA

ELŐFIZETŐINKHEZ!

A múlt tanév végén utolsó számunk papírhiány miatt elmaradt, és az utolsóévtől; két szám csak két oldalon jelent meg. Ez a hiba természetesen károsította előfizetőinket. Eppen ezért a múlt héten megjelent első számunkat terítés nélkül osztottuk ki, azaz: kárpóoltuk elmaradásukat.

Végre elérkeztünk a nyomtatott formához, s ezzel sokkal szebb, nívósabb lapot tudunk biztosítani még a tavalyi fényképezeti számoknál is. A szerkesztőség pedig megszabadul sok felesleges és a lap minőségét rontó problémáitól.

A másik nagy hibánk a levelezés területén volt: a múlt tanévben számtalan esetben tapasztaltuk azt a szeretetet, amit a lap felé nyújtóleveleink. Rengőseggel levettem a postakészletet, hogy leveleket kaptunk, amelyekben feltárták a meglévő hiányosságokat; és azokra választ is kértelek. Mi ezeket a leveleket közzöltük is, de egyetlen levélre sem választottunk írásban. Nem közzöltük veletek, hogy mi tör-

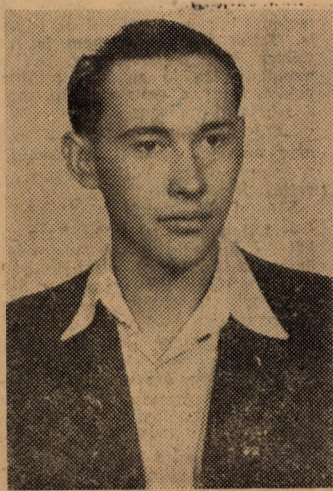
tén; a feltárt ügyben, s azokat a szervek sem sürgöttük eléget, amely szervek hibáiról beszéltetek. E hibák is változtatunk. Rovatvezetőinknek kötelezzük a beérkezett levelekre választolni vagy azokat közölni, illetve az általuk említett ügyekben eljárni. A „Közgazdász” a ti lapotok. A „Közgazdász” on keresztül is harcoljatok azért, hogy minél kevesebb legyen egyetemünk jogtalanságai, másrészt: használjátok fel arra, hogy örömeiteket, jó eredményeiteket is szerterepsé.

Írjatok a szerkesztőségnek levelet, küldjétek híreket, dicsőkedjétek jó eredményekkel harcsábján, és bírálatok is vele. Egyetemünknek igen sok segítséget nyújtanak azok a levelek, amelyek nem maradnak a táskákban, hanem a széles nyilvánosság elé jutnak.

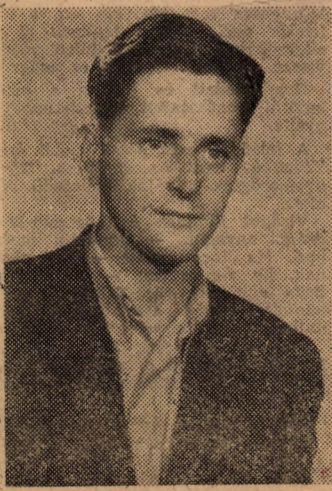
Fizessétek elő újra, növeljétek új előfizetőkket olvasóink táborát.

A SZERKESZTŐSÉG

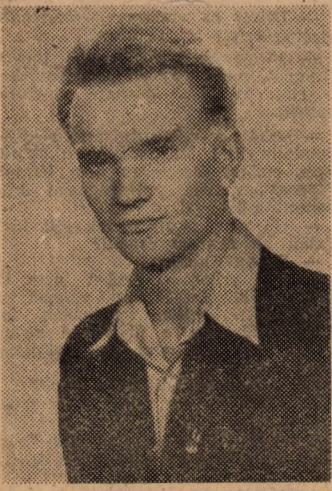
RÁKOSI ÖSZTÖNDÍJASAINK

GACSAFY ISTVÁN

PODMANICZKY REZSŐ

BAKONYVARI LASZLO

BENEDECZKY JANOSNE

Csendélet a menzán...

Enekeldő: „Hat nap alatt teremtetted a földet az úr” kezdetű énekre.

Ebéd előtt finiselnék a menza felé,
Farkasétvágygyal leülünk az asztal mellé,
Nem kell sokat várakoznunk, csak egy-két órát,
azonnal hozom — halljuk Miki bácsi hangját
Refr.: A táplálkozás nagyon jó szokás,
Jobb, mint bármi más,
Nem vitás.

II.

E boldogító szózatra felderül sok arc,
S megindul a kevésszámú pohárért a harc.
Várakozás óráiban úgy szórakozunk,
Totóznunk, hogy mikor volt kimosva abroszunk.
Refr.

III.

Amde egyszer örömben Jancsi felkiált,
Hurrá, hurrá! Nagyszerű ez, hozzák a kaját,
Gyors mozdulat s megragadjuk mi a kanalat,
De jaj, egy nagy csomó zsír a kezünkre ragad.
Refr.

IV.

Szombaton a diákság szabad akar lenni,
Vacsorára szeretnénk mi hideget enni.
Meghívjuk hát mindannyian ezennél a menzát,
Teljesítse a hallgatók szerény óháját.
Refr.

V.

Annak reményében zárjuk be most e sorokat,
Hogy az illeltekesek hallják panaszunkat,
és nem adnak ezentül ki zsíros kanalat,
Sem ecetes vízben nem öblítnek poharat.
Refr.

Sz. É.

Szervezzük meg a folyamatos tanulat egyetemünkön

Egyetemünk minden évfolyamán megkezdődtek az előadások, szemináriumok, Mondhatjuk-e ezek után egyetemünk minden hallgatójára vonatkozóan, hogy az előadásokkal párhuzamosan a folyamatos tanulás is beindult? Azt hiszem ilyen formában nem mondhatjuk, Sokan vannak a hallgatók között, különösen második, harmadik évfolyamon, akik nem okulnak a mult év tapasztalatain: „ráérek még egy-két hétig, hadd gyűljön össze egy kis tanulni való” jelszóval még nem fogtak hozzá a tanulóhoz. Ezek az elvtársak két hét múlva aztán rájönnek, hogy túl sok a leadott anyag és nem tudják megatunni, Ilyenkor aztán, „vizsgák előtt majd figyemesebben elolvasom” felkiáltással felrekeszik azt, amit folyamatos tanúlással, minden nehézség nélkül meg tudtak volna tanulni.

Különösen fontos most a folyamatos tanulás, tekintve, hogy nem lesznek jegyzetek, amiből lesz, az sem lesz olyan részletes, mint a mult évben. Lapterjedelemben a tavalyinak csak ötven százalékára lehet számítani. Ez a tény magatán vonja azt, hogy az előadásokon jobban oda kell figyelni és a lehető legjobb egyéni jegyzetet kell készíteni. Ehhez nagy súllyal kapcsolódik a folyamatos tanulás fokozása; ha közvetlenül előadás után tanulmányozzuk jegyzetünkét még el bennünk az előadás anyaga. Jegyzetünk olvasása közben sok minden észünkbe jut az előadásból, leg jegyzetünkhoz is hozzáfűzünk dolgokat, hogy teljesebb legyen és többet nyujtson majd a vizsgák előtt.

Egyéni jegyzetünk kiegészítésében nagy szerepet játszik a kötelező irodalom pontos és alapos kijegyzetelése. A jelenlegi jegyzetelet, ha a könyvtári látogatottság tükrében nézzük, nem a legkedvezőbb képet mutatja. A mult év szeptemberében hetekint nyolcezer hallgató vette igénybe a könyvtárat, most hetekint csak négyezer hallgató látogatta.

Könyvtárunk vezetői, dolgozói, mint ahogy a mult évek folyamán, most is fokozottan mindent megtesznek azért, hogy a hallgatóknak zavartalanul, megfelelő mennyiségű könyv álljon rendelkezésükre. Amennyiben módjukban állt igyekeztek a könyvtár hiányát kiegészíteni. Így körülbelül húszezerrel bővült a könyvvek száma. Ez azt jelenti, hogy nem kell félnapokat várni egyes könyvekre. Ennek elősegítése érdekében kéri a könyvtár a hallgatókat, hogy használat után a könyvet azonnal vigyék az emelvényhez.

Rövidesen megoldják a táskaelhelyezés problémáját is. A hallgatók helyszámunka megfelelően az arra kijelölt polcokra helyezik el a táskáikat. Ezzel megszűnik a sorbaállítás és azok a kellemetlenségek, melyek az ellenőrzés során merültek fel, ugyanakkor az asztalokon is több hely lesz.

Amint látjuk, egyetemünk vezetői, dolgozói mindent megtesznek azért, hogy hallgatóinknak biztosítva legyen a nyugodt és zavartalan tanulási lehetőség (gondolunk itt a menzára is). Most rajtunk a sor, hogy a folyamatos tanulat megvalósítsuk.

120 boldog nyertes egyetemünkön

Kevés feketetábla olyan népszerű, mint az, amelyik a bejáratnál szemben díszleg. Erthető is, mert péntek óta erre jegyzék a Második Békekölcson sorolásának boldog egyetemi nyerteseit.

Sokan vannak, akik már „őreg” nyerek, minden húsznál beváltak egy-két kötvényt. De olyan is akad, aki csak először nyert. Így járt Lakosa elvtárs

is. Sok kötvénye van, de még egyszer sem nyert. Most őt is meglepte a feketetábla: 500 forintot nyert. Az a gondja, hogy vidékről hogyan hozassa fel a kötvényét, s a másik: azt hiszik az, hogy mire fordítsa. Ez a „gondja” a leszállított árak mellett még csak fokozódik, mert sokkal többet kell vásárolnia, mintha pár héttel ezelőtt nyert volna.

Házi hangversenysorozat!

Az elmúlt tanévben nagy sikerrel zárult a házi hangversenysorozat, mely öt előadásból állott. A kultúrotthon igazgató-sága most újabb hat esztől álló hangversenysorozatot indít az egyetem tagsága részére. Minden lehetőségünk megvan arra, hogy elvonalbéli művészek, zenekarok és együttesek jöjjenek el egyetemünkre és magasszínvonalú előadáson keresszül megismertessenek bennünket a zeneirodalom remekműveivel, hogy nívós műsorokon szórakozhassunk.

A hat est műsora: Rádiózenekar

Allami Népi Együttes
Balett-est
Aria- és dalest
Fővárosi Népzenekar
Allami Hangversenyzenekar

Közreműködnek: Az Allami Operaház híres szólistái és hangszereszőlő-művészek. A sorozat bérleti ára 24.— és 30.— forint, amely háromhavi részletben fizethető. Előjegyztetni a kultúrpropagandistákon keresztül a DISZ alapszervezeti kultúrfelelősöknél lehet.

Jöjjez el a hangversenyekre! Szórakozol — és tanulsz.

A kultúrotthon.

MEGJE GYZÉS

(Kesztyűs kézzel)

Selmeci elvtárs, a IV. évfolyamról a közelmúltban „arra vete-medett”, hogy panaszokdott a tanulmányi osztályon, amiért lassan intézték a villamosbérletek beszerzését. Erre azután kezdő oktatásban részesült. Várad elvtársnő, a tanulmányi osztály dolgozója zordon hangon közölte, hogy „a kormányprogram óta nem kapaszkodunk az egyetemistákhoz és nem bánunk velük kesztyűs kézzel”. Így tehát keletlen kioktatták Selmeci elvtársat, aki most már két dologról nyert tudomást.

- 1. A tanulmányi osztályon vannak, akik még ma is szívesebben mondanak tíz elutasító gorbma szót, min két szíveseset.
- 2. Várad elvtársnő alapján nem értette meg a kormányprogramot, hiszen annak középpontjában az emberekről való fokozott gondoskodás áll.

Egy pártcsopoptértekezlet

A IV. polgárd. 1-es szeminárium kommunisztái pártcsopoptértekezletre jöttek össze. A megbeszélést nagy érdeklődés előzte meg, hisz a rendkívül taggyűlés napirendjéről, annak anyagáról számolt be Werner elvtársnő. A bizalmi és a népnélvöl igen helyesen megosztották erekezelet előtt minden elvtársal tudtak beszélni. Munkájuk eredményes volt. A rövid beszámoló után az eddigi megszokott huzavona helyett az elvtársak egymás után kértek szót. A hozzáfűző elvtársak — igen helyesen — nemcsak az alapszerv, hanem az egész egyetemmel léttel is foglalkoztak. Megbírálták például Havasi elvtársat, az alapszervi DISZ-titkárt és Onódi elvtársat is. Több elvtárs hiányolta a tagozat segítő, irányító munkáját. Elmondták, hogy nem egyszer megbírálták ezért a tagozatot, de az ott dolgozó elvtársak nem javították ki azóta sem ezt a hibájukat. Felvetették az oktatással kapcsolatos problémákat is. De ezen túlmenőleg a pártcsopopt megvizsgálta a szeminárium munkáját és megállapította, hogy *Solymár* elvtársnő, a csopopt DISZ-szervezője, nem végzi kielégítően a munkáját. Elhatározták a pártcsopoptértekezlet, hogy javasolni fogja *Solymár* elvtársnő leváltását és egy másik elvtársat jelöltek helyettesre. Amit az elvtársak a pártcsopoptértekezleten elmondtak, nem maradt meg csupán a csopopt keretein belül. Onódi elvtárs beszámolójában igen sok anyagot közölt a pártcsopopt elvtársak részéről, hogy javítsák a csopopt vezetését és a tagok vezetését. Ezzel a vezetésnek is igen nagy lépést tett a tagsághoz való közelebbkerülés útján. Továbbra is az a feladat, hogy a vezetés a taggyűléseken felhasználja a pártcsopoptértekezlet anyagát, természetesen a pártcsopoptoknak is szükséges, hogy a vezetőség előtt minden problémáról tájékozottassák.

A pártcsopoptnak még sokat kell tenni, hogy a csopopt minden tagja kivegye részét a munkából és bátran éljen a bírálatoglyerével. Még most is volt két-három elvtárs, aki nem szölt hozzá a problémákhoz. A feladat most az, hogy az elvtársak továbbfejlessék azt a harcos bíráló szellemet, mely a pártcsopoptértekezleten megnyilvánult és ezt a mindennapi munkában egymással szemben is felhasználják.

Kifogatás — vagy megnemértés?

A „Közgazdász” multheti számban „Megszeretetés?... vagy alapszabály?” címmel cikk jelent meg, mely feltétlenül választ követel.

A cikk írójának — helyesebben a szerkesztőségnek — véleménye (hisz a cikk aláírás nélkül jelent meg) elárulja a kérdés teljes megnemértését.

Lássuk sorban a cikk hibáit. Mindenekelőtt a cikk stílusa és hangneme egészében romboló.

Nem segít! Fölösleges gúnyolódni olyan dolgokon, mint a „kultúrotthon igazgató-sága”, „állami vonal”, hiszen e tanévtől kezdve az egyetemeken országsszerte megalakultak az ilyen elnevezésű szervek az oktatási minisztérium legfelsőbb irányítása alatt. Fölösleges dargályos frázisokat hangoztatni a központi művészeti csopoptok munkájáról, mert ez nagyon visszataszító; az nem tréfa, hanem komoly munka, komoly mult és komoly elismerést vívott ki magának. Baj van a történelmi hűséggel is. A személyes beszélgetések idején még csak azt mondtuk, hogy a kollektívák majd elfogadják az alapszabályt és nem azt, hogy már ez meg is történt.

Legsúlyosabb a cikkben az, hogy önkényesen kiragad az alapszabályzathól még csak nem is mondatokat, hanem szavakat, amelyekkel nyilván az alapszabályzat „bürokratikus”, „terrorisztikus” jellegét kívánja kihangsúlyozni. De nem tudni, miért tartozik e kivetnivaló pontok közé — mert világos, hogy a cikk ilyeneket akar kihangsúlyozni — hogy a belépés önkéntes, hogy a karmester irányítása alatt áll, hogy előzetes bejelentés és engedély alapján lehet a próbáról és a szereplésekről távolmaradni és így tovább és így tovább. Miért nem lehet a cikkből megtudni, hogy kik és mit biztosítanak, ellenőriznek és irányítanak, miért felelősek és miről gondoskodnak? Talán a cikk ilyen formája frappsabbnak bizonyult? Talán frappsabbnak, de hamis!

Néhány érthetetlen dolog. Miért kellett volna *Galgóci* elvtársnak látni, aki tudva elvöl egy diákszállókkal foglalkozik? Erthetetlen. *Kovács* elvtárs is látta részben, de rendelkezése előtt állt a teljes szöveg is. Legcsodálatosabb az, hogy srges ellentétbe állítja a cikk írója az alapszabályt a nevelőmunkával. Elvöl ez a kérdés veje. Azt hiszi a „Közgazdász” szerkesztősége, hogy így nem lehet nevelőmunkát végezni? Hogy az agitátorok „megbódulnak” az alapszabályzattól és menthetetlenül bürokratikká és terroristikká válnak? Hogy ennek meglegelőkre elvetünk — és ugyanezt teszik a csopoptok funkcionáriusai is — minden eddigi, a kulturmunkában és egyéb vonalon bevált és még ezután is erősítésre váró módszert? Koránt sem! Az alapszabály segíti a nevelőmunkát, segíti a fejtel megészírdtását, növeli a felelősség éretet és a csopopt munkájának színvonalát ezeken keresztül. Ennek a gyakorlatnak már eddig is látványos előnyét — az énekkar egyes tagjainak véleménye alapján — holott ezidáig még valóban nem

indult meg a munka teljes intenzitással egy vonalon sem. *Buza* Gyula elvtárs az V/B alapszerv jelenlegi DISZ-titkára, aki a tánccsopoptban dolgozik ezt mondta: — Nagyon örülök, hogy a csopoptban ilyen szigorúan veszik a hiányzás és késés kérdését, mert így nem kell fél órátat várni egyes elvtársakra. Előző csopoptommal ez nagy baj volt.

Nem kell féltetni a központi művészeti csopoptokat az alapszabály nevű „Rossz Szellem”-től.

Most lássuk mit tartalmaz valójában az alapszabály? Meghatározza, hogy ki lehet a csopopt tagja, milyen tanulmányi eredményt kell minimálisan elérnie, mi a feladata egy-egy részort felelősének és azok miert tartoznak felelősséggel a párt, DISZ-szervezet és a kultúrotthon igazgató-sága felé. Mi a módja a munkaértékeltekek folytatásának, hogy az ott hozott határozatok minden tagra egyaránt kötelezőek. Hogy az egyes fejelemzetlenségek elkövetőit a kollektívva vagy a felsőbb szervek milyen formában fejelemzetik. Ha ezeknek papírra vetése és elfogadása a kollektívva által, amely saját magára nézve helyesen fogadja el — helytelennek ítéltetik, akkor nem tudni, hogy mit fogadja el a csopoptok kollektívája.

A művészeti csopoptok dicsegetre méltó, magas művészeti színvonalon mozgó munkát végeztek és annak gyümölcsseit az egyetem hallgatói és dolgozói szívesen fogadják. Ezt fokozni kell. Ennek és a nevelőmunkának teljesebbé tételére jött létre az alapszabály. Saját magukat teszik felelőssé az egyes funkcionáriusok éppen a nevelőmunkában és sok más egybenk is jó elvégzésében. Saját maguk vállalták azt a fejelemzett munkát, mely nélkül komoly teljesítmény nem érhető el. Mi lehet az oka, hogy a cikk írójá következetesen tartja magát ahhoz a téves nézethez — és eerről az olvasót is minden eszközzel és nem is a legserencsésebbekkel meg akarja győzni — hogy ezzel minden nevelőmunka megszűnik, vagy ennek a veszélye áll fenn? A fejelemzett fozozatokat közölni sem ehti el a szerkesztőség értékelése szerinti nevelőmunkát. Ugyanis a fejelemzettetés is része a nevelőmunkának, amivel lett, hogy megjavítja a művészeti csopoptok munkáját és így sokszáz ember nevelését segíti és biztosítja szórakozását. Ez nem talál megértésre a cikk írójánál. A fejelemmi jellegű pontok különben sem önkényesen kerültek bele az alapszabályba, hanem a multévi tapasztalatok alapján. Ami pedig a DISZ szervezeti szabályzatát illeti, az nem foelalkozik az énelkari hiányzások kérdésével.

Mérséem volt helytelen, hogy ez a vita — úrváltszik — megindult. A „Közgazdász” részétl talán még kapunk egy bírálatot és javaslatokat és más dolgokkal kapcsolatban az csopoptok társaságától. Jó volna ha többet megírnák véleményüket a lap hasábjain keresztül.

VÖLGYES PÉTER
IV. évf. ipar szak.

NALUK, VAGY NÁLUNK?

A személyzeti osztály vezetője még aznap délután kísérőt, — Kázmér Etel iparostanuló leányt — adott melléje. A kövérkés, de kövérségét meghazudtoló fürgeségű kisleány rettenetesen boldog és büszke volt megbízatására. A világról sem szólt volna meg. Udvárna és komoly arcfejezéssel engede maga elé. Nagynéha rátekinthet, vizsgálvá, hogy milyen melegedést váltanak ki a látogatóból a tiszta műhelyek.

De Sándor inkább a szerelőknél időzött. A Jancsi által említett „kispári” módszereket szerette volna ellesni, meg valamilyen bekapaszkozódi válót keresett. Minden hibát észre akart venni, de bizony első látásra alig talált valamit. Fülét részelő és füregépek jólismert hangja simogatta, kénytelen-kelletlen, otthon érezte magát.

Az udvarra léptek. Velük szemben egy hatalmas transzformátort emeltek kiskocsúra a munkások. Nagy lármával foglalkoztak körülötte. A kapu felől éles túlkölessel hátrált be egy lemezekkel megrakott teherautó. Kis ideig bügött a motorja, és lassan kibíllentette a földre egész rakományát.

— Szép az územ — állapította meg hunyorogva Sándor. Azokat a munkásokat figyelte, akik az udvar túlsó sarkában nagy kopácsolással ácsoltak egy bódét.

— Persze, lehetne még csinosítani. Melléttük két ember gereblyézt.

— Csinosítani? — kérdezte Etel. — Most szöli meg először mérge-ség. Nem tudta mire vélni a vendég megjegyzését.

— Ha maga egy hónappal ezelőtt látta volna, biztosan nem így beszélne. — Hát hogyan?

— Másképpen. Láttá a műhelyeket.

— Persze. — Azt is, hogy minden milyen tisztá?

— Azt is — mondta bosszankodva Sándor.

— Ha ezt csak ilyen egyszerűen mondjá, akkor semmit sem ért. — korholta szelid jámborsággal a kisleány.

— Etelemben először vagyok itt, mit kellett volna értenem? — csodálkozott.

— Mire a kisleány nyelve meggátolhatatlanul kelepelt kezdett.

— Erre az udvarra is csak azt mondaná, hogy szép? Felsepérték, tiszta, nincs rajta semmi különös. Egy hete takarítottuk. Csupa limlon volt, ha maga látta volna... Ide dobálták azelőtt minden vakacokot. Volt itt értékes anyag is. Kiválogattuk. Többezer forintot kapunk a hulladékért. Kerítésdróttól a transzformátorterkeresség találatott mindent.

— És ott hátul... hogy ne is mondjam... az volt a kincsesbánya. Ott guberáltak használható anyag után. Szörnyű egy társaság. Kibóáltak minden anyagot, másnap meg összerakották utána az udvart. Most bódét építenek a helyére. Oda kell hordani a fel nem használt anyagokat. A jó műhelyeket a párt jutalmazza.

— Itt meg vasút épül.

— Vasút? — csodálkozott Sándor. A kisleány mérges kelepése mégis felkeltette érdeklődését.

— No, nem igaz. Csak mi hívjuk vasútnak — nevetett Etel. — Két kis sín, meg egy lór — ennyi az egész. Könnyebb lesz a szállítás.

— Alltak és úgy nézték a csuszap, felsepért, földet, mintha olvasni tudnának róla. Etel hagyta, hogy a

Gácsi Sándor: Acanytactalék

Második fejezet

vendég szemléldődjék, magába szívja az utóbbi hetek nagy változásait. De Sándor nem erre gondolt. A tiszta územ számára mindennapos megszokott dolog a mi üzemünk kívül-belül rendezek, tiszták — ez természetes.

Meguntá az ácsorgást, kettől-háromtól lépett. A kisleány nem követte. Néhány szót váltott a gereblyező-ekkel és onnan kiáltozott felé.

— Láttot az elvtárs gyárudivaron virágoskertet? Itt az készült!

— Virágoskert?... enyhe túlzás. Ültetnek majd egy-két pipacost, káposztát, és kész. Másnap agyontáposzák.

— Nahát, ez már mégiscsak sok! — gondolta Etel. En még ilyen közönyös embert ételemben nem láttam. Pipacs?... hm... Haragosan dobantott a lábával.

— Ha nem hiszi, minek jött ide? Talán be akarom csapni?

— Dehogy hiszem. — Hát akkor... Ezeket nem én találtam ki. Tassék, itt vannak a kertészek... miért táposnak le? Körben fülész, a fű szelén virág. Olyan lesz az, mint egy virágoskert. Elhiszi?...

— Hogy megsejtődött ez a dundi... valóban szebb lesz, mint a mi szűk, kis udvarunk. Döbben csak kiszaladnak és máris sétálhatnak egy keveset a kertben. Még padokat is lehetne felállítani.

— Hátul üzemi bölcsöde épül. Tegnap a tervrajzát is láttam. — enyhült meg a vendég szemléldő-sére a kisleány.

Sándornak tetszett ez a bőbeszédűség. A dicsekvő gazda mutatja így saját tulajdonát. De legjobban az tetszett, hogy a kisleány ilyen áradozva mesél a változásokról. Jancsi is, ő is minden újat az egy hónappal ezelőtti révid vetnek összesz. De hát ezek mindig csak kialsóségek! Tiszta, szép, virág, rend — nem ezek a munka fő kelleit. Talán a munkát nem is ismeri? Kisvasút... lám ennél is a két, kis sín, a lóré tetszik neki. Döbben felülnek rá és elköcsikának az územ túlsó végébe vissza és kész. Gyerek ez még.

Gondolkodott és közben a teherautóról lecsúsztatott lemezhalomot figyele.

A felső lemezek jóval előbb értek földet és most összehajltva, törve nyomorogtak a rájuk nehezedő súly alatt.

Virágot ültetnek és ösztörtök a drága anyagot. — gondolta magában. Ha nincs anyag — háromkodnak, ha van anyag, — pazarolnak. Fura egy társaság. Odaát kemény büntetést kap az a szállító, aki gondatlanságból tönkreteszti az árut.

Etel is a lemezek felé nézett, de tekintete átsiklott a romlásra. Később mégis visszanezett. Zavartan mosolygott. Látható igyekkezettel szerette volna a büntöst mentegeni.

— Nem tehet róla... Miki bácsi a legjobb soffőrünk. Fiatal még, de nagyon jó pofa. A minap nyerte el a vándoraszólot. Mindenki szereti.

— Maga is? — En is.

— Pedig, ha a lemezeket összetörli,

akkor nagyon feleletes ember lehet. Kárt tesz, akadályozza a munkát.

— Azzal?... Egy-kettőre kikalapálják a lakatosok. Az a lényeg, hogy anyaghiány ne legyen.

— Na, nem éppen ez — vitakozott Sándor. — Ezeket tökéletesen kigyengített már nem lehet. És ha egyengített?... Egy ember órák hosszát dolgozhat rajta. Tíz fordulónál annyi kárt tesz, amennyi egy ember egyheti munkája. Számolja ki, mennyi egy év alatt! Jobban tennék, ha ennek a „jópofa” Miki bácsinak alaposan megmosná a fejét.

— Az értekezletek nem arra válok. — Hát mire? Arra válok, hogy megbírálják a vezetőket és egymást is. Talán Miki bácsi nem is tudja, milyen kárt okoz. Meg kell neki mondanai. Ha jó munkás, talán arra módot, hogy a gyorsaság ne menjen a minőség rovására.

— A szövből beszél — szólat meg a hátuk mögött hirtelen Erős. A nagy beszélgetésben észre sem vették közeledtét.

Sándor ellhaltgatott.

— Látom, már el is kezdte a munkát — folytatta a párttitkár — és az ösztörtöt lemezeket vizsgálta.

— Legálább két mázsa — állapította meg fejcsóválva. — Csak dobja és megy.

— Pedig önök még ki is tündetétek — haborgott ellenséges hangon Sándor. Ugy érezte, hogy minden bosszúsággal ezen a mosolygós emberen kellett kiötlöten.

Erős újra oldalát nézett rá. Mosolya nem árulta el bosszankodását, pedig már másodszer sérlette a fiú kellemetlen megjegyzése.

— Fájdalmas, de ez az igazság — mondta. — Két lovat nyergeltünk, de kevés sikerrel. Vítottuk a pártot

is, vittük a DISZ-t is, és a DISZ-re kevés idő maradt. On az územünk DISZ-titkára lesz, ezentül őn is segit.

Sándor elámult, megtámaszkodott a lemezhalomban. Ugy érezte, hogy valami jiszető nehéz súly szakadt a nyakába. Kiverte a forróság. A szövből tájáról kipattan egy szikra és a fejetéjeij felgyújtotta a vért. Mindenne számított, csak erre nem. Hogy ebben az izeben sokszáz fiatal féljen? Mindennapos gondja-baja legyen mindenképp foglalkozni? Biztosítani a megfelelő körülményeket, neki, akinek az itteni hibákban semmi része sincs?

Etel kissé közelebbhúzódtott. Öszinte rokonsznnvvel sajnálta a vendéget. Egyszeriben efelédte azt a sok-sok kellemetlenséget, amit neki okozott ezen a délutánon.

— A helyzet nem lesz rózsás — mondta halkan — a párt anyaratalékát bízzuk magára.

— Ez engem... váratlanul ért... — dadogta. — Csupa ismeretlen. Nem is tudnk megszínálni... el kell készíteni azokat a kinti transzformátorokat, amelyeket nagyon várnak a kisfalvak. Sok a hiba, rossz a szervezés.

Mégszezer körülnézett a napégett, felsepért udvaron. Az előbb majdnem megettezt, most meg újra idegenül, mesterkélt merevséggel tekintett vissza rá. A falak szintelén a nagy ablakok tárva-átíva, valameredeztek. Csak az územ han emlékeztette a régre. A surragó, zümmögés és a reszelés jellegzete, zenéje ide is kihallatszolt és bemászott a nyomott levegőtől eltompult fölébe.

— Talán nem is tudom, hogy mitől félek én... — morfondirozott.

(Folytatása köv.)

AZ ELSŐ PRÓBA...

Egyetemünk kultúrcsoportja a tanév kezdetén új tagfelvétellel kezdte munkáját. Az elsőévesek között sok jó táncos és zenesz van.

Szerdán este hét órakor a csoportok tagjai kettesével-

niuk, hogy csak így érhetnek el jó eredményeket.

A másik teremben a táncos csoport tagjai új barátaikkal tanítják a táncfigurákat. Elfogultságuk lassan felenged, a táncosok mosolygós arca, és

hármasával gyülekeztek. A zenekar tagjai hét órakor ott ültek a kottatartók mellett, s az érkező táncosokat Brahms: „Magyar tánc”-ával köszöntötték.

— Elvtársak, magasabban azt a „á”-hangot — mondja Lányi elvtárs a zenekar „Pista bácsija”. A képzetlen fül talán észre sem venné, hogy az egyik primhegedűs ujjá kissé lejjebb eszűszott. Lányi elvtárs azonban a legkisebb hiba miatt is újból elismélteti a számot. Egyesek talán bosszankodnak is a sok ismétlés miatt, de be kell lát-

bátorító szavai nyomán.

— Mutassunk be valamit az újajknak — rikkantja valaki.

Már is felhangzik a „Bihari táncok” jól ismert dallama. A táncosok vezetője is egyetemünkön végzett. Kipirult, mint itt mindenki és bódogan nézi új barátait. Vigan ropják a táncot, s a lányok hangos sivalkodással rebbenek szét, amikor a legények kurjongatva közéjük ugranak. Színes forgatag lesz az egész táncosport. Az elsőévesek lelkes tapsával ért véget kultúrcsoportunk első próbája. Jól sikerült.

Mit vettem a tanszersegélyből?

Kovács Ferenc II. éves iparszakos hallgató az év elején tanulmányai zökkenőmentes folytatása érdekében tanszersegélyt kapott. Beszélgetésünk alkalmából boldogan mondta:

eszközöket. Az év elején 30 Forintról szóló utalványt kaptunk, melyet az APISZ beváltott. Vettem 16 darab füzetet, írópapírt, tintát, ceruzát. Ezek bőven elegendők a félévi jegyzeteléshez. A múlt évben közepes eredményt értem el. Pártunk gondoskodása arra kötelez, hogy el- ért eredményemet megjavítsam. Ennek érdekében sokka, többet és jobban fogok tanulni mint az elmúlt évben.”

„Nagy örömmel tölt el pártunk és kormányunknak az a gondoskodása, amelyben részesít engem és hallgató társaimat. Nemcsak magas ösztöndíj biztosítja gondtalan tanulásunkat, hanem ingyenes rendelkezésre bocsátja a tanulóhoz szükséges könyveket, jegyzeteket és más

Kovács elvtársunk kívánunk sok sikert az új tanévben munkája jobb elvégzéséhez.

„Könyörgő fohász”

...O, Ti, kik sorsunkat irányítjátok, időnkkel gazdálkodtok, mindenható, magasságbéli Tanszékek és Oktatási Osztály!

Mi, halandó harmadéves hallgatók, kik most térünk meg az üzemi gyakorlatok viharából, porbasújtva, könnyektől csatakos ajakkal rebegjük Felétek halk kérelmünket: könyörüljete rajtunk és ne kezdjétek megint! ... Ne raboljátok el szabad délutánjainkat, melyeket mi tanulás, a jegyzetelésre szántunk, pótelőadásokkal, elmaradások behozatalával. Hangunk elcsuklik és fuldoklik a szerénységtől, a világon semmi sem vehetne rá minket arra a szentségtörésre, hogy Rólatok a legkisebb rosszat is mondjuk, tudatosan, tudat alatt persze ez is előfordul, hiszen mi is csak gyarló hallgatók vagyunk, s pillanatnyi felindulásunknak nem mindig tudunk gátat vetni). De a rémület facsarja Felétek irányuló, oltthatatlan szeretettől csepegő gyermeki szívünket! Az történt ugyanis, hogy a Marxizmus Tanszék, (mely ugyan tavaly is okozott már nekünk hasonló problémát, nem is egyet. De azért mi mindig engedelmese gyermekei voltunk) 21-re, hétfőre, délutáni előadást íktatott be soronkívül, mondván, hogy mi két héttel később kezdjük a tanévet, s így erősen el vagyunk maradva. (Mi lesz, ha erre minden tanszék rájön?) Mit tehetünk? Ott leszünk.

1953 szeptember 15-én az órárend szerint 12—2-ig népgazdaságtervezésből előadás várt volna minket, de a sors kifürkészhetetlen akaratát folytán ez elmaradt, s helyette — mily öröm ez picit szívünknek! — szombaton lesz megtartva. Mit tehetünk? Ott leszünk.

Ott leszünk, s az előadó ajkán csüngve, áhitattal hallgatjuk végig az előadásokat, de azért engedtecs meg nekünk esestetteknek, hogy halk szóval kérjünk Benneteket: ha már elkezdte a legalább ne folytassátok... S ha valóban bekövetkezne ez, túlárado szeretetünk aranydicsfényével övezné fénylő homlokotokat, s mi örökre megmaradnánk a Ti hű, szerető gyermekeiteknek.

A harmadéves hallgatók

Megindult az előfizetés a Közgazdászra!

Az év kezdetével megindult egyetemünkön a „Közgazdász” előfizetés-gyűjtés. Az alapszerzői feladatok, népevelők lelkesen végzik munkájukat, melynek hatása s eredménye már az első napokban mutatkozik. A hallgatók és az egyetem dolgozói szívesen fizetnek elő a lapra. Különösen azóta nagy az érdeklődés, amikor az első számunk megjelent. Mindenkinek tetszik a lap új formája. A könyvtárban, ahol a múlt évben 5 előfizető volt, most 20

előfizető van. Még szebb eredményt ért el a IV. évfolyamon Rácz Lajos elvtárs. Jó munkájának köszönhető, hogy a IV/6 szemináriumából mindenki előfizetője lett a lapnak. Meg kell jegyeznünk, hogy ugyanez a szeminárium az elmúlt évben is ilyen eredményt ért el. Az egyetem többi alapszerzőiben is folyik a szervező munka: reméljük, hogy más évfolyamokon sem lesznek rosszak az eredmények.

Az esti évfolyam

egyik legnagyobb problémája a hiányzás. Tavaly még 40 százalékos meghaladó hiányzás is volt, (órászámban kifejezve). Nézzük meg, mennyiben felelős ezért az egyetem, a hallgatók és azok az üzemek, vállalatok, ahol esti hallgatóink dolgoznak.

Egyrészt a tanszékek felelősek az egyetem részéről, melyek nem mindig nyújtottak kel- lő színvonalú előadást az estieknek.

(Itt nem beszélünk azokról a helyzetekről, melyeket Markos és Csandy elvtársak be- ragsége okozott.) Baj volt azonban a mezőgazdasági ismeretekkel, melynek tananyagát nem a legjobban állították össze. — A tanszék beállta hibáját, és idén az eddigi előadásokra még nem érkezett panasz. Kijogásolták a marxista előadások színvonalát is. A tanszék a múltban nem sokat tudott változtatni ezen, mert külső előadókkal dolgozott. Most azonban saját előadói tart- ják az előadásokat. A panaszok azonban ennek ellenére sem szűntek meg a II. évfolyamon. Sztatisztikából panaszok voltak Rédei elvtárs előadásaira. A hallgatók nem minden előadást találják megfelelő színvonalú- nak. Ezenkívül Rédei elvtárs nem igen tudta megteremteni azt a kapcsolatot, melynek ki kell alakulnia az előadó és a hallgatók között az előadás ren- des lebonyolítása érdekében. Késégtelen, hogy a hallgatók fejgyeimezelessnesse is hozzájárult ehhez, azonban a fejgyelem megtartásának vannak más esz- kézei is, mint amilyeneket Rédei elvtárs alkalmazott. Remé- ljük, hogy a tanszékek magasabb színvonalú előadásai által nem azt érzik esti hallgatóink, mint ’avaly egynehányszor: „Na, ide is felesleges volt eljönni!”

Másrészt hibás az egyetem tanul- nyi osztálya is, mert a fe- gyelmi bizottság összetéte- le állandóan változott.

Előre gyakran igen jószándé- tól elvárták kerülettek, akik azonban nem tudták kellőképpen meg- győzni a fejgyeimzelelnekedő es- ti hallgatóinkat. Ha az egyetem fejgyelme ad, az illető nem so- kat törődik vele. Vannak szio- gorú rendszabályok a nappali hallgatókra, alkalmazták ezeket az estiekre is!

Az üzemek, vállalatok is vét- kessek a sok műasztásban. 1952 IV. 1-én a minisztertanács ki- adott egy rendelete, mely szer- int, üzemtől igazolást 20 órán felül nem fogaának el. A rende-

let helyességét bizonyítja, hogy javult a helyzet a műasztások terén. Gyökeres változás azonban nem következett be. Azért nem, mert

a vállalatok egyrésznél még mindig lebecsülik a tanulást.

Azon az állásponton vannak, hogy az illető főleg sajátmagá- nak tanul és igazolják a 20 órán felüli hiányzást is.

Ennek a lebecsülésnek ered- ménye, hogy a földművelésügyi minisztériumhoz tartozó Hies Ferenc elvtárs 46 órát, a Budape- sti Lapkiadóól Kürti László- né elvtársné pedig 40 órát mul- lasztott az üzem engedélyével. Hatalmas lista kellenék a 20 óras keretet túllépők névsorá- val. Az is megérténi, hogy esti hallgatóinkat továbbképző tan- folyamra vagy vidékre küldték. Ez történt Günerz Lajos elv- társnál, a fővárosi tanács okta- tásügyi osztályának dolgozója- val, akit december 9-től január közepéig (pont vizsgaidőszak- ban) tanfolyamra küldtek. A begyűjtési minisztérium egy- másúán küldi vidékre esti hall- gatóinkat.

Az egyetem hiába jelenti az oktatásügyi minisztérium- nak, ezeket a rendeletek megszegőit nem büntetik meg.

Szükséges, hogy a felettes ha- tóságok következetesen végre- hajtsák saját rendeleteiket, és a hallgatók is köve-eljék a napi 7 és félórás munkaidőt.

Sok panasz volt tavaly a jegyze- tekre.

Az eddigi jelek szerint nem sokat javult a helyzet.

Az elsőévesek például eddig csak a matematika jegyzetet kapták meg. Mind a jegyzetel- lőtő Vállalat, mind a tanszékek gondoskodjanak arról, hogy hallgatóink idejében megkap- ják a jegyzetet.

Ha már jegyzetről van szó említsük meg a másodikéves po- litikai gazdaságtan jegyzet kérdését. Sok esti hallgatónk nem érti meg, miért nem ad ki a tanszék jegyzetet?

Tehát magyarázzák meg, hogy a tanszék azt akarja el- érni, hogy hallgatóink fokozot- tabban tanulmányozzák a klasz- szikusokat. Ezt csinálják a Szovjetunióban és sok népi de- moksziácia egyetemén is.

Az esti hallgatók már eddig is számos jelet látták, hogy az egyetem megfogadjja jogos bírá- lalait és igyekszik javítani a hibákon. De a javulás az esti hallgatóknak is foko- zottabban kell hozzájárulni.

Sz. T.

Az énekkar hívja a lányokat!

Az elmúlt években már sok sikert és komoly eredményt ért el egyetemünk ének-kara. Bejutott a kultúrverseny országos dön- tőjébe, jelölték a VIT-re induló ének-karok között, a Magyar Al- lami Hangversenyzenekarral két ízben is szerepelt, amikor részleteket adott elő Sosztáko- vics: „Dal az erdőről” című

Kodály „Kálta Kettős”-ét adjuk elő. Februárban önálló ének-kar est, márciusban a Magyar Al- lami Hangversenyzenekarral, Bo- rodin: „Igor herceg” című ope- rájából a „Poloveci táncokat” és más kórusműveket adjuk elő. Hogy ezt az igényes, és nehéz műsorgetvet teljesíteni tudjuk, megkezdjük az ének-kar szakmai

oratóriumából, Kodály „Kálta Kettős”-ét énekelte. Az utóbbi számot két ízben is előadta a Zenekadémán a Fővárosi Népi Zenekar kíséretével és önálló ének-karj estét adott.

Mindennél fontosabb ered- mény, hogy kialakult az ének- karnak egy lelkes, odaadó tör- zse, amely áldozatot, erőt nem kímélve igyekszik előrevinni ének-karunk ügyét.

Az idei év még komolyabb feladatok megoldása elé állítja ének-karunkat. November 7-én lép fel idén először egyetemünk színe előtt. Műsoron szerepel Sosztákovics: „A halálraítéltek” és Kodály férfikarra írt „Föl- szállott a páva” című műve, részletek Sosztákovics „Dal az erdőről” c. oratóriumából. Tulli- kov: „Szovjet ifjúságunk in- dulója” c. műve, stb. Decem- berben és májusban népi együttes estét tartunk, ahol a táncso- porttal és zenekarral közösen lé- pünk fel. Ugyancsak december- ben a Fővárosi Népi Zenekarra!

képzését, a kottafelolvasás elsajá- títását, amj rövidesen nagy- mértékben megkönnyíti a tagok munkáját.

Ének-karunk megoldatlan pró- blémája a női kar létszáma. Idei nehéz feladataink szükségessé teszik, hogy a létszámot leg- alább 100—120 főre emeljük. A férfikarnál minden reményünk megvan rá, hogy ezt a tervet aj- kerjük teljesíteni. A női karnál már nehezebb a helyzet. Ezért azúton is felkérjük egyetemünk női hallgatóit és dolgozóit, akik szeretik a szép zenét, szereinek énekelni és szeretőnének munká- jukkal egyetemünk ének-karának sikereijhez hozzájárulni, jõe- nek, jelentkezzenek az ének- karba!

Nehéz és szép feladatok vár- nak ének-karunk tagjaira. Ha ko- mely, fejelemzeit munkával fogunk dolgozni azok megoldá- sán, akkor úgy hiszem, sok szép percet fogunk szerezni önma- gunknak és hallgatóságunknak.

Gál László

ELVTÁRSAK!

Egyetemünkön folyó hó 2-án kezdődtek meg az előadások. E rövid idő alatt úgy én, mint ’akarító dolgozóink azt tapasztal- tuk, hogy nappali hallgatóinknak a szocialista tulajdon meg- védéséhez való viszonyuk ör- vendetesen megjavult.

Nincsenek bűrtörongálások, nem szaladgálnak a padok és asztalok tetején. Nem szemetel- lik tele az előadótermeket. Nem dobálják szét a cigarettacsikke- ket. Nem dohányoznak a ter- mekben. Egyszóval maradektal- lanul betartják a „Tűzrendezeti Házirend” előírásait és a tiszta- ságra vonatkozó íratlan szabá- lyokat, amelyet minden öntuda- totos szocialista embernek tudnia kell.

Takarító dolgozóink soraiban ezek a tények igen nagy örömet váltottak ki, mert őik úgy gon- dolják, hogy végre az ő áldozat- os munkájuk is meg van be- csülve és a tisztasáért nemcsak őik, hanem a mi fiaink is „har- colnak”.

Kérem egyetemünk nappali és esti hallgatóit, hogy szocialista tudájdohoz való viszonyukat, valamint a rend és tisztaság ter- én eddig tanúsított, megértő magatartásukat fokozzák és be- csüljék meg takarító dolgozóink munkáját, akik azt akarják, hogy hallgatóságunk mindenkor tisz- ta, jó levegőjű termekben foly- tassák tanulmányaikat.

Igaz János gondnok

A KÉZSZORÍTÁSOK EGY ÉLETRE SZÓLNAK...

Reménység tavasza

Ez év tavasza a remény- ség tavasza — így jellemezte a világpolitikai helyzetet Ilja Erenburg, a nagy szovjet publicista, a Béke-Világtanács budapesti ülészakán. A re- ménység tavaszát bódog nyár követte. Koreában elha- gat- tak a fegyverek, s az ifjúság nagy béketalálkozóira gyűlt össze Bukarestben. Egymástól távol lévő népek fiai csodálták együtt a román népdanton hat- almas méreteit, a szökökutak ezer fényvel áttört vizsuga- rait és együtt fogadtak váll a váll mellett örök hűséget a béke szent ügyéhez. Azok a fiatalok, akik barátságot kő- töztek Bukarestben tudják, hogy a kézzszorítások egy élet- re szó- lnak, és úgy irányítják életük további sorsát, hogy a baráti kézzszorítások melegét soha, egy pillanatig se érez- zék elvesztetteknek. Ezek a fi- atalok sohasem lesznek hajlan- dók fegyvert fogni azok ellen, akikkel Bukarestben együtt jártak a „kölőt” vagy a „Pe- renicát”.

Különféle tervek

Terveikről meséltek hazat- utazásukkor Marcella Martin- kova és Milos Nesvabda ifjú cseh színészek, a „Holnap mindenki táncraperdül” c. VIT-film hősei. Filmük fel- do- gozta a prágai, budapesti és berlini találkozóképeit, most az a tervük, hogy a bu- karesti jelenetekből megcsinál- ják a film folytatását. Mar- cella, a film bájos 19 éves hő- snője, előbb még a „Nővérek” c. traktoros filmjében akarja az élethez híven megmutatni a csehszlovák ifjúság új visz- onyát a munkához.

A tervek sokfélék. Egy szó- ke dán festőművész a VIT-ről hazatérőben megnézte a Népművészeti kiállítását Budapes- ten. Szomorúan jegyezte meg — náluk haldoklik a népmű- vészet. „Ha hazamegyek, ba- rátaimmal képzőművészeti csoportot alakítok a munká- soknak, ahol a népművészettel fogunk foglalkozni. P. Archi- medes kubai építész szíve mély- len azzal a titkolt tervvel

A fogadtatás

Iran küldötteitől a rendőrség a címeiket, a fényképeket, sőt az apró kis emléktárgya- kat is elkobozta Egyiptomban, ahogy partraszálltak, letartoz- tatták a résztvevőket. A 70 ar- gentin küldöttet a kikötőben titkos rendőrök várták. A „ha- talmasok” mindent megtesz- nek azért, hogy a küldötteket elrekeszék az őket oly nehe- zen váró barátaiktól. Nagy lapok, mint a bécsi Wiener Kurir, Associated Press tudó- sítóit, mindenképpen igyeksze- nek befekéteni a találkozóra nagy jelentőségét, De hiába erőlködnek, az igazság nem az ő oldalukon áll. Es az igaz- ság szava cím nélkül, emlé- keztető jelek nélkül sokszor a börtönből is eljut a szívekhez. A meleg baráti kézzszorítások legvőzik a bilincsek hideg acélmarkolását.

T. K.

Kedves Közgazdász!

Evvnyitó bálunkra úgy indul- tunk el, hogy majd kel’emesen töltjük el az estét, táncolunk, jól szórakozunk. E helyett mi volt? Olyan zenekar fogadott bennünket, amelynek számai egy amerikai jazz-zenekart is szé- nyegebbhezoltak volna. Volt ott szamba, rumba, szving és min- den zöreje, amikre csak a jam- peclárogatóink tudtak „táncol- ni”, de mi egyetemisták nem. Azt a kevés keringőt és tangót illetően, meg kell mondanom, hogy nagyon alacsony színvo- nalon adták elő.

Ha szemlénézt a rendezőség, akkor azt is láthatta, hogy a kö- zönségnek talán csak a fele volt közgazdász, a többi „külcse” (sajnos, köztük sok jampec). A kevés közgazdász is már éjjel előtt elment, mert szórakozni akart és nem az agyát tompítani attól a zenekari zörejtől.

Kérdezem a kultúrsoztálytól: A közgazdászbalokra miért csak a közgazdászok nem jö- nek? Miért érzik jól magukat a mi báljainkon a város jam- pecei?

Már tavaly és azelőtt is kapott a kultúrsoztály ilyen kritikát, de úgy látszik nem veszi figyelembe az egyetemi hallgatók közlését, igényét. E helyett már az első- éves hallgatókat is ilyen helyte- len irányba viszi. Az ilyen „bál”, az ilyen zene igen messze áll a szocialista kultúrától, az igazi szórakozástól.

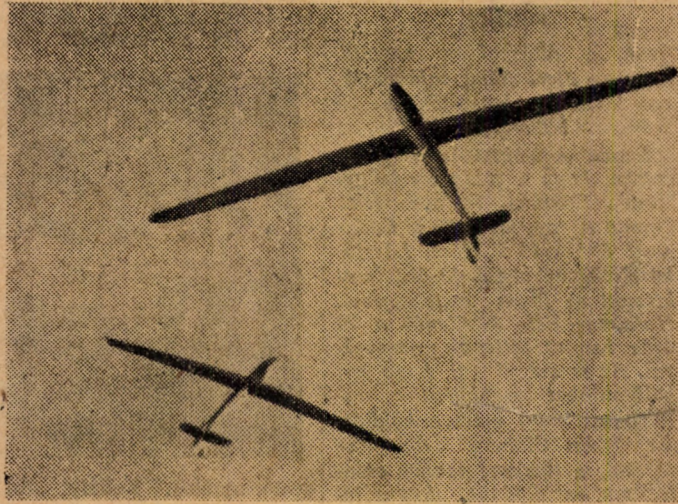
Szabó Ferenc IV 5. ip.

Szállj magasra gépmadár...

Repülni vágyó fiatalságunk tudja, hogy a repülés elsajátításával fegyvert vesz a kezébe. Hatalmas jelentősége van ennek a fegyvernek népünk életében. Valamennyien tudjuk, hogy az imperialisták gyűlölettel nézik hazánk építőmunkáját, rá akarnak törni békésen dolgozó népünkre. A világ népei nem akarnak háborút, egységes és egyre erősebb békéfrontban haladnak előre a Szovjetunió vezetésevel és keményen adják meg a feleletet az imperialista támadóknak.

A magyar ifjúságra és ránk, repülő fiatalokra is nagy feladatok várnak a békeharcban. Tanulással, politikai képzettségünk fejlesztésével kell előrehaladnunk a Magyar Dolgozók Pártja és népünk szeretett vezére Rákosi Mátyás elvtárs vezetésével. Minden repülő-fiatalnak elszánt, fegyelmettséggel kell lennie, olyanná, aki szereti a Szovjetuniót, hazáját és népét, gyűlöli az ellenséget és kész arra, hogy munkájával, ha kell, fegyverrel védi meg dolgozó népünk békés építő munkáját. A magyar fiataloknak szeretnie kell néphadseregünket, édes hazánk védelmezőjét, hiszen repülő fiataljaink

Mi a célja az MRSZ-nek egyetemünkön? Célja: a magyar néphadsereg légierijének népszerűsítése, a repülés elméleti és gyakorlati tudásának terjesztése a hallgatóink körében.

"Június 18"-ak a levegőben. Jól kihasználják a kedvező szelet.

Az elmúlt tanévben ejtőernyős köröket szerveztünk. Kezdetben nehezen ment a kiképzés a kevés jelentkezés miatt. Ma foglalkozhatunk már másfél száz bátor ejtőernyőssel egyetemünkön.

Repülő alapszervünk feladatainak tekinti, hogy a DISZ-szel együttműködve, a repülő ifjúságot a magyar haza szeretetére, a párt és a Szovjetunió iránti hűsége nevelje. Ugyanakkor a szervezeti életben keresztül biztosítja a hallgatóinknak a szövetségi repülőterei, sportpályái, felszereléseit és a repülés elsajátításának céljára szolgáló egyéb eszközeit.

Vessünk néhány pillantást a kiképzési ágakra, amelyek itt nálunk beindultak.

Vitorlázó repülők

A vitorlázórepülés egyike azoknak a technikai sportoknak, amely iránt az ifjúság nagy érdeklődést és szeretetet tanúsít. Bizonyítják ezt azok a tömegek, amelyek ma már a vitorlázó-repüléssel foglalkoznak és ott kimagasló eredményeket érnek el minden területen.

A vitorlázórepülés sajátosságainál fogva nagymértékben alkalmas arra, hogy az ifjúság nevelését szolgálja és az ifjúság figyelmét, érdeklődését a műszaki és egyéb tanulmányok felé irányítsa. A mai értelemben vett vitorlázórepülés, melyben nem csupán párperces re-

pülésről van szó, megköveteli, hogy a repüléssel foglalkozó egyén elméleti vonalon magas fokot érjen el és kellő jártasságra tegyen szert azokban az elméleti ágakban, amelyek vele-

jároi a rohamosan fejlődő vitorlázórepülésnek, mely ma már nem a véletlenekre, hanem a tudomány ismeretére van felépítve.

Ejtőernyősök

A felszabadulás előtt nem volt ejtőernyős-sportunk. A dolgozó és tanuló fiatalok nem is gondolhattak arra, hogy ezt a bátorságot és kemény helytállást követelő sportot fűzhessék. A Szovjet Hadsereg itt is utat nyitott a szinte korlátlan fejlődés felé. Fiatalságunké lett az ejtőernyőzés is. Hatalmasat fejlődött a "bátrak sportja" hazánkban. Az utolsó három évben már az ejtőernyősök ezrei lepik el vasárnaponként az ország repülőterei.

Nálunk is gyakran kerül sor ejtőernyősugrásra. Az ejtőernyőzés fejlődésének elősegítésére tanulmánykörtök szerveztünk az egyetemen. Itt felkészülnek az elvtársak a gyakorlati ugrásokra. Ezt megelőző a tornatermi gyakorlat, mely edzetté, rugalmasá teszi a leendő ejtőernyősöket.

Az a nap, amikor először bomlik ki az ugró feje feletti az ernyő suhogó selyme, feledhetetlen.

Az ejtőernyős-sport bátor, a saját és az ellenfél erejével számolni tudó embereket nevel. Az ejtőernyősök méltán számítanak a hazaszerető harcos ifjúság közété.

Rádiósok

Tá-ti-tá-ti-tá... Így szól a gyakorló morzsepő helyettesítő csőbűgő az asztal végén. A füzetek fölé néhány egyetemista fej hajol. Kezükben a ceruza, mely ütemesen szántja a fehér papírt. Ilyen kép fogadja a rádiós foglalkozásra belépőt.

Hangolvasást tanulják — Alcsics István II. iparszakos hallgató vezetésével. Nagyon szép foglalkozás. Olyan nyelven tanulnak meg itt beszélni a jövő repülő rádióssai, melyet a technika emberei az Északi-sarktól le, egészen a délig, mindenütt beszélnek. Vele irányítják az óceánon halászó hajókat. Utat mutatnak segítségével a ködben repülő, hatalmas szállító- és az életet mentő orosz repülőgépeknek. Nagy és magasztos feladat ezen a nyelven beszélni. Erre a feladatra vállalkoztak a mi egyetemista fiataljaink is.

Igy igazán szép az élet. Párunk és kormányunk mindehhez biztosítja a lehetőségeket.

Feladatunk továbbá egy mozgalmas, szép klubélet kialakítása: könyvtár, rádió, újságot, szak- és szépirodalmat stb. látogatónk részére. Hallgatóink várja délutánonként szabad, idejükben a klub. Így válik

Személyi példamutatásban élénjár Juhász Ferenc IV. iparszakos hallgató.

valóra aztán, amit terveztünk: "második otthonunk a klub".

Egyre magasabb műveltséggel, nagyobb tapasztalattal rendelkező ifjúságunk, szép és boldogabb élete bontakozik ki körünkben a fegyelmettséggel, de mégis otthonos munka közben. Molnár István

Karcolatok az I/9-es csoportgyűlésről

Tanévkezdés után megtartották az I/9-ben az első csoportgyűlést. A gyűlésen részt vett az alapszervezet szervező titkára és a negyedéves patronáló DISZ-csoport szervezője, egy másik negyedéves elvtársal.

A gyűlést az I/9-es csoport szervezője nyitotta meg, majd röviden ismertette az egyetemi DISZ-szervezet felépítését és az új elsőévesek előtt álló feladatokat, mind szervezeti, mind pedig tanulmányi téren.

A beszámoló után a tagok részéről történtek hozzászólások, majd pedig az alapszervezet szervezőtitkára adott néhány útmutatót a DISZ-szervezet részéről. Hozzászólta, illetve baráti beszélgetést indított meg a negyedéves hallgató elvtársak.

Ezekután azt hínné az ember, hogy minden a maga rendjén folyt le és a gyűlés kielégítette azokat a kívánalmakat, amelyeket egy alakuló gyűléstől várni lehetett. Bár az előírt utasítások szerint a beszámoló, a hozzászólások megfelelték a valóságnak, ennek ellenére az egészre rányomta bélyegét az a túlzott hivatalos formáság, ami inkább beillett volna egy törvényhozó testület ülésének, mint egy ilyen csoportgyűlésnek, aminek az volt a célja, hogy elvtársi segítségen alapuló DISZ-csoportgyűlésnek az indítója legyen.

Hozzászólásokban sem volt hiány, de a hozzászólásokon is látható volt az a távolság, amely a csoport egyes tagjai között és a DISZ-csoport szervezője között fennállt. Ilyen kezetek között hiába volt a tagok legnagyobb aktivitása, mégsem tudta betölteni azt a szerepet, amit egy alakuló csoportgyűlésnek kellett volna.

Hiba volt a tagság és a csoportszervező részéről a gyűlés időpontjának helytelen megválasztása is. Mire a negyedéves elvtársak segítségével megindult volna a baráti beszélgetés, be kellett fejezni a gyűlést, mert a csoportnak előadásra kellett mennie. Ezek a hibák nem olyanok, amiket nem lehetne kitörölni szervezeti életünkben, de természetes, ehhez a tagoknak és a szervezőknek a kollektív, kritikai szellemén alapuló együttműködésére van szükség. Ezt különösen figyelmeztetjük az elsőéves elvtársaknak, akiknél még ezek az esetek gyakori jelenségek. M. A.

KOSÁRLABDA SZAKOSZTÁLYUNK TERVEI

Két férfispapatunk küzd párhuzamosan a III. osztályban. Csapatunk az első fordulóban egy pont előnnyel megszerezte az első helyet a Bp Dózsa és Bp. Petőfi előtt. "A" csapatunk előtt tehát komoly feladat áll; meg kell szereznie a bajnokságot, amely nagyon nehéz és kemény munka lesz a Dózsa és Petőfi csapat előtt. Számítunk elsővesséinkre, akik között nem egy tehetséges sportolóval találkozunk.

Komoly kitartó munka kell ahhoz, hogy bent maradjon. Timár Geng Attila edző reméli, hogy csapatunk elérni a kitűzött célt, de több támogatást vár a hallgatóktól.

Nagy sikert ért el az egyetem sakkcsapata

Szeptember 20-án, vasárnap megkezdődtek a sakkcsapatbajnoki küzdelmek. Az első fordulóban a Közgazdaságtudományi Egyetem Haladás sportkörének sakkcsapatát, amely most került fel az első osztályba, az ország legjobb csapata, a sokszoros bajnok Vörös Meteor SE látta vendégül, Újone csapatunk lelkes játéka nagy meglepetést okozott a még teljesen be nem fejezett mérkőzésen győzelmi esélye verek.

A mérkőzés részletei: A vezetést a Haladás szerezte az 5. táblán, ahol Drechsler László ellenfelét nélkül győzött (1-0). Ezután a 4. táblán a bajnokcsapat kiegyenlítet.

A negyedik óra elején a 6. táblán ismét vezetéshez jutottunk. Forgács László nagyon ügyes taktikai változtatással verte meg minőségienylenen ellenfelét (2/2-1/2). Majd két döntetlen következett: Kemény Péter a 7. táblán és Forintos Győző a második táblán, ahol Szilágyi mester volt az ellenfele, szerzett fél pontot (3/2-2/2). A 4. óra végén három Meteor győzelem született.

A 12. táblán előbb Göbel István színpélt az eredményen, aki ellenfelét matthálóba szorította, majd igen szép Haladás siker született: az I. táblán Molnár István legyőzte Asztalos Lajos nemzetközi mestert (5/2-5/2). A mérkőzés végéreménye a 3. tábla eredményétől függ, ahol Balogh Béla küzdött Mészáros mesterjelölttel. A játszma a hatórás játék- idő elteltével nem fejeződött be, így a szabályok értelmében értékelésre kerül. Nagyon valószínű, hogy a játszmat Balogh javára fogják értékelni, így előreláthatóan a Haladás 6 és fél-5 és fél arányú győzelmel arat.

A tartalékcsoport a Vörös Meteor tartalékcsoportától 8 és fél-3 és fél arányban vereségszenvedett, ami az erővisnyok alapján várható is volt. csapat pontszerzője a következők voltak: Fülöp Tibor (1), Szirmay György (1/2), Solt Dénes (1/2), Pribula Nándor (1/2), Gacsályi István (1/2) és Hoós Ferenc (1/2).

DIÁKSORS ADENAUER ORSZÁGÁBAN

"Ne nevéssen fiatalember, ne nevéssen. Ezt a hozzátartozók rosszénven veszik. Mindig szomorúnak kell látszandja, lábujjhegyen végigmennie a szobán és időnként küss sóhajtania", ezt követte nyomtatékosan a lekére a "Pietas" vállalat idős tulajdonosa. A lakásban a tulajdonos felesége előtt két órán át kellett gyakorolnia a tapintatos részvétnyilvántást s egyúttal a bronzveretű koporsót dicséreni, utálnia a jól megkütyöltött párna előnyeiére és a temetési kvartettet, de legalábbis a mélyhegediüst és az énekesnőt kellett magasztalnia. A mester a pam-lagon fekdűt és a halott szerepét játszotta."

Az ember mosolyogni tudna az ilyen kis tudósításon, amely néhány nappal ezelőt a "Frankfurter Rundschau" c. nyugatnémet polgári lapban jelent meg. Vagy talán nem érdekes, hogy az említett esetben egy halott utánzásával hogyan tanítják be a temetkezési vállalat új alkalmazottját, a bevők kiszolgálására?"

Mégis semmi okunk sincs a nevetésre, sőt nagyon el kell gondolkodnunk az eseten. Ugyanis ebben a rövid, látszólag egész politikamentes történetben, mégha kis részletben is, a kapitalista társadalmi rend egész rothadó voltát érezzük meg. Ebben az esetben a hátramaradtak fájdalalmából és könnyeiből csinálnak üzletet. És íja, ha a konkurrens vállalat megbízottja ügyesebben és jobban tud sóhajtan, mert akkor ő köti meg az üzletet és a fiatal alkalmazott alapos össze-szidásra, vagy ha a képmuta-tásban végkép tehetőségten, el-bocsátásra számíthat.

Mégis, ennek a rothadt társadalmi formának átható szaga ebben az esetben a maga egész

utalatosságával akkor csapja meg orunkat, ha közlekedőről nézzük meg azt a fiatal alkalmazottat, akiről az újság ír (mert itt megtörtént eseményről ad számot). Nem olyan fiatalemberről van szó, akiről a foglalkozás iránti érdeklődés vezetett ebbe a munkakörbe, hanem egy főiskolai hallgató áll előttünk. Az újság azt sem hallgatja el, hogy mi kényszerítette a fiatalembert erre a lépésre: "Legalább folytatni tudom tanulmányaimat" — mondotta.

Elképzelhetjük, milyen rossz anyagi helyzetben kell a főiskolai hallgatóknak lennie — ha kétségbeesett fáradozásai középette, — hogy tanulmányai folytatását biztosítsa, csak ez az utolsó lehetőség nyílt számára: hamis könnyekkel koporsót eladni. Talán ez egyedülálló eset?

A nyugatnémet lapokban ilyen "szenzációs" címeket is találunk: "Az államvizsga előtt lejelt ör! A főiskolai hallgatók hetven százaléka kereseti lehetőség után kutat!"

Ez az éjjeliőr — egyetemista. Orvostanhallgató és rövidesen le kell tennie az államvizsgát. Eletrendje a következő: "... havi 60 márkáért szénre és építőanyagra vigyáz. Reggel 6-kor érzézik meg szobájába, alszika két órát, rohan az előadóra, vagy a klinikára, délután újra lefekszik, azután magol, majd ennivalóóról gondoskodik és 21 órakor újra szolgálátba lép". Kilenc órai éjjeliőr munka, négy órai alvás és "... kevész ennivaló" jelenti az előkészületet az államvizsgára.

Az akadémia ifjúságának helyzetéről szóló hivatalos nyugatnémet jelentés szerint 1951-ben kerekén 100.000 nyugatnémet főiskolai hallgató közül csak 5.4 százalék rendelkezett

havonta több mint 150 márkával, csak 18 százaléknak állott 100—150 márká rendelkezésére és a többieknek, tehát körülbelül 75 százalékának kellett 100 márkánál kisebb összegből megélnie. A "Badischen Neuesten Nachrichten" megalapítása szerint ez a következőket jelenti: "Ebből ezek a főiskolai hallgatók a tandíjat, a szobáért fizetik ki, könyveket szereznek be, rendben tartják ruházatukat és csodálatosképpen egészszégek maradnak".

A nyugatnémet főiskolai hallgatók túlnyomó többsége tehát arra kényszerül, hogy valamilyen módon kenyeret keressen. Bámolatos ügyesség kell ehhez abban az államban, amelynek munkanélküli serege milliőket számlál. Válogatás nélkül keményen neki kell látniok a munkának, amikor arra a legkisebb alkalom is kínálkozik. A "Frankfurter Rundschau" riportja szerint sok főiskolai hallgató "több mint 80 órát dolgozik építőmunkásként, javadékként, segéd-szerezőként, járdóként és kis-segítő pincérként. Szőnyegvet porolnak, csomagot visznek ki az állomásra, segítnek a töltőközdésnél, ahlatok, folyosót tisztítanak, kutyát sétáltatnak, elváltják a hertek, autót mosnak, kitalarítják a nyúkkésczet, kecskét vágnak le..." A főiskolai hallgatók "kisegítő személy-zetként házartási munkát végeznek, vendéglobben zöldséget tisztítanak, tárgyért mosogotnak moziban az üllöhelyeket mutogatják meg vagy borkereskedésben üveget öblögetnek".

Nem nehéz elképzelni, hogy ilyen katasztrófális körülmények között hogy megy a tanulás. A "Frankfurter Rundschau" maga is kénytelen beismerni: "Magunk sem tudjuk, hogy emellett miként marad idejük a tanulásra". A lap nem hallgatja el, hogy a hallgatók ezrei túlerőltetés miatt kénytelenek tanulmányaikat hosszabb időre felfüggesztani, vagy egészen abbahagyni. A nyugatnémet főiskolai hallgatók helyzetének elbírálása hiányos volna lakásvizsgálatai szemügyrevétele nélkül. A "Frankfurter Rundschau" munkatársa ezt a kérdést is megvizsgálta és nem kell bővebben magyarul az alábbi megállapítást: "A főiskolai ifjúság lakásvizsgálatai gyakran emberhez nem méltóan mondhatjuk. Takarékosságból sokan alusznak szerszámkamrában, pincelyükakban, padláson, sőt mosókony-hában is látunk matracot, amelyen a vizsgáig egy matematikaszakos hallgató tölthette éjszakát. 13.500 főiskolai hallgató lakott olyan szobában, amelyet a legkeményebb hidegben sem lehetett fűteni..."

Mi vár azokra, akik ezt az embertelen tanulmányi időszakot valóban végigszenvedték és végigéheztek? Mi lesz közdelmeik árá? Ezt a "Frankfurter Rundschau" nagyon óvatosan juttatja kifejezésre, amennyiben ezt írja: "Es mi vár a fiatalemberekre fáradság és nélkülözésekkel telő tanulmányai befejezése után? Maguk se tudják, csak mosolyognak és reménykednek". Mi ezt valamivel világosabb szavakkal egészíthetjük ki: Hivatásba azok jutnak és magas rangot azok érnek el, akiknél a szülők vastag pénztárcája gondatlan tanulást tett lehetővé, a pénz révén jó összeköttetésekkel rendelkeznek és megvan az az előnyök, hogy a kiváltságos társadalmi réteghez tartoznak. Azonban a többiek számára a tanulási biztosításért töltyötött könyörtelen harc az

állás utáni kimerítő hajszává és a további létfenntartásért folytatott győtrő, idegölő küzdelemmé változik át.

A főiskolások nyomorán így rajzolódik ki a kapitalista társadalmi rendszer valódi képze uszítóit és hasonlévezőik hazug frázisai mögött. Ez csak egy kis részlet a "szabadságban és emberi méltóságban eltöltött élet"-ből, amelyről Adenauer olyan gyakran és szívesen beszél. A valóságos emberi szabadságról és méltóságról a Szovjetunió és népi demokráciák, köztük a mi hazánk főiskolásai számolhatnak be, akik többségükben munkások és dolgozó paraszot gyermekek. Számukra maga a gondolat is képtelen és neveléses, hogy a továbbtanulási érdekében üres gyomorral állásra kell várniok. El tudják mondani, hogy a dolgozó államában hogyan látják el, párt-foglalják és juttatják olyan helyzetbe a főiskolás ifjúságot, amelyben létfenntartási gondok nélkül a tanuláshoz szentelhetik magukat, ápolhatják a tudományt és ismereteiket a dolgozók és az egész nép javára fordíthatják a rájuk váró számtalan felelős állásban.

S. G.

KÖZGAZDÁSZ

A Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetem MDP és DISZ bizottságának lapja.

Megjelenik minden szerdán. Szerkeszti a szerkesztőbizottság. Felelős szerkesztő: Gács Sándor.

Felelős kiadó: a Pártbizottság.

Bp., IX., Dimitrov-tér 8. II. emelet.

Telefon: 186-850.

Szakra lapnyomda.

Rökk Szilárd-u. 6.

Felelős nyomdavezető: Kulcsár Mihály